

Arrest

nr. 274 947 van 30 juni 2022
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 27 juni 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 juni 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13spties) en van diens beslissing van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2022.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 9 november 2012 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 20 december 2013 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Verzoeker diende op 23 februari 2016 een herhaald verzoek om internationale bescherming in.

1.4. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 17 maart 2016 de beslissing waarbij verzoekers herhaalde verzoek om internationale bescherming onontvankelijk wordt verklaard.

1.5. Bij aangetekend schrijven van 30 mei 2016 diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 15 juni 2016 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

1.7. Via een op 7 december 2016 gedateerd schrijven diende verzoeker een nieuwe aanvraag in om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Aangezien werd vastgesteld dat verzoeker niet meer kon worden aangetroffen op het opgegeven adres, werd geen verder gevolg gegeven aan deze aanvraag.

1.8. Verzoeker diende bij aangetekend schrijven van 14 februari 2019 nogmaals een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.9. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 9 april 2019 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf van 14 februari 2019 ongegrond wordt verklaard. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.10. Verzoeker diende op 2 augustus 2019 een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.11. Bij arrest nr. 225 865 van 9 september 2019 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing van 9 april 2019 waarbij hem geen verblijfsmachtiging om medische redenen werd toegestaan.

1.12. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 11 mei 2020 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf van 2 augustus 2019 onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.13. Op 21 juni 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissingen – het betreft immers drie beslissingen (een bevel om het grondgebied te verlaten, een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding) die zijn opgenomen in één akte –, die verzoeker op 21 juni 2022 werden ter kennis gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de politie van Grensleie op 21/06/2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: [M.]

voornaam: [S.K.]

[...]

nationaliteit: Togo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Dhr. [M.] verklaart sinds 2012 in België te verblijven, sindsdien heeft hij slechts eenmaal getracht om zijn verblijf te regulariseren. Zo diende betrokkene op 02.08.2019 een aanvraag van machtiging tot verblijf om buitengewone redenen in. Deze aanvraag op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 werd op 11.05.2020 evenwel onontvankelijk verklaard door de DVZ. Hieropvolgend werd door de DVZ een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) opgesteld met een termijn van 30 dagen, dat hem betekend werd op 04.06.2020.

Eén maand na de betekening van de bijlage 13 (dd. 01.07.2020) opende dhr. [M.] een huwelijksdossier bij de gemeente Menen met mevrouw [V.M.] °[...]1944 van Belgische nationaliteit. Op 22.03.2021 werd zijn huwelijksaanvraag geweigerd door de ambtenaar van burgerlijke stand na een negatief advies van het parket van West-Vlaanderen, afdeling Brugge. Dit nadat was vastgesteld dat betrokkene een partnerschap wenste te registreren dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

Echter zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op een verblijf. De verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers, de partner kan betrokkene achterna reizen naar Togo. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Togo geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene verklaart in België te zijn omwille van politieke problemen in zijn land van herkomst, zijnde Togo. Dhr. [M.] legt geen bewijzen voor van deze politieke problemen waardoor wij met zijn uiteenzetting geen eventuele schending van artikel 3 EVRM kunnen onderzoeken. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Togo een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart diabetes, een hoge bloeddruk en maagproblemen te hebben. Hij legt hiervan evenwel geen bewijzen voor. Daarnaast zitten er in zijn administratief dossier geen medische documenten noch een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, waaruit zou blijken dat hij aan een ziekte of aandoening lijdt die hem niet in staat stelt om terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene verklaart voorts geen minderjarige kinderen in België te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt om bovenstaande redenen niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 11.05.2020 dat hem betekend werd op 04.06.2020. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 11.05.2020 dat hem betekend werd op 04.06.2020. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaart in België te zijn omwille van politieke problemen in zijn land van herkomst, zijnde Togo. Hij verklaart niet te willen terugkeren naar Togo omdat zijn leven hier ligt en hij samenwoont met zijn vriendi[...]n [V.M.] Hij toont evenwel niet aan waarom dit hem zou belemmeren om terug te keren naar Togo. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Togo een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart diabetes, een hoge bloeddruk en maagproblemen te hebben. Hij legt hiervan evenwel geen bewijzen voor. Daarnaast zitten er in zijn administratief dossier geen medische documenten noch een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, waaruit zou blijken dat hij aan een ziekte of aandoening lijdt die hem niet in staat stelt om terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 11.05.2020 dat hem betekend werd op 04.06.2020. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat hij ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

*Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.
(...)"*

1.14. De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker ook op 21 juni 2022 werd ter kennis gebracht, bevat de volgende motivering:

"(...)

Betrokkene werd gehoord door de politie van Gensleie op 21.06.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : [M.]

voornaam : [S. K.]

[...]

nationaliteit : Togo

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 21.06.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.(2)

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Dhr. [M.] verklaart sinds 2012 in België te verblijven, sindsdien heeft hij slechts eenmaal getracht om zijn verblijf te regulariseren. Zo diende betrokkene op 02.08.2019 een aanvraag van machtiging tot verblijf om buitengewone redenen in. Deze aanvraag op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 werd op 11.05.2020 evenwel onontvankelijk verklaard door de DVZ. Hieropvolgend werd door de DVZ een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) opgesteld met een termijn van 30 dagen, dat hem betekend werd op 04.06.2020.

Eén maand na de betekening van de bijlage 13 (dd. 01.07.2020) opende dhr. [M.] een huwelijksdossier bij de gemeente Menen met mevrouw [V.M.] °[...] 1944 van Belgische nationaliteit. Op 22.03.2021 werd zijn huwelijksaanvraag geweigerd door de ambtenaar van burgerlijke stand na een negatief advies van het parket van West-Vlaanderen, afdeling Brugge. Dit nadat was vastgesteld dat betrokkene een

partnerschap wenste te registreren dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

Echter zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op een verblijf. De verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers, de partner kan betrokkene achterna reizen naar Togo. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Togo geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene verklaart in België te zijn omwille van politieke problemen in zijn land van herkomst, zijnde Togo. Dhr. [M.] legt geen bewijzen voor van deze politieke problemen waardoor wij met zijn uiteenzetting geen eventuele schending van artikel 3 EVRM kunnen onderzoeken. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Togo een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart diabetes, een hoge bloeddruk en maagproblemen te hebben. Hij legt hiervan evenwel geen bewijzen voor. Daarnaast zitten er in zijn administratief dossier geen medische documenten noch een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, waaruit zou blijken dat hij aan een ziekte of aandoening lijdt die hem niet in staat stelt om terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

*Betrokkene verklaart voorts geen minderjarige kinderen in België te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt om bovenstaande redenen niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.
(...)"*

2. Over de rechtsmacht van de Raad

Inzake de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, derde lid, van de Vreemdelingenwet en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Er moet worden gesteld dat artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid." (eigen onderlijning).

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de

tenuitvoerlegging van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod – een beslissing die niet als verwijderings- of terughoudingsmaatregel kan worden beschouwd – wenst te verkrijgen, hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Het Grondwettelijk Hof stelde bovendien reeds het volgende in het arrest nr. 141/2018 van 18 oktober 2018:

“B.9.5. De rechtzoekenden die wensen op te komen tegen het inreisverbod kunnen tegen die bestuurshandeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een annulatieberoep indienen en tevens de schorsing ervan vorderen via een gewone vordering tot schorsing, waarover binnen dertig dagen uitspraak moet worden gedaan.

Voorts kunnen de betrokken vreemdelingen de Raad ook verzoeken om voorlopige maatregelen te nemen overeenkomstig artikel 39/84 van de wet van 15 december 1980. De Raad kan hierbij alle nodige maatregelen bevelen om de belangen veilig te stellen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten.

B.10. Rekening houdend met het bovenstaande is het niet zonder redelijke verantwoording dat tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is.”

Het Grondwettelijk Hof concludeerde dat :

“Artikel 39/82, § 1 en § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen schendt niet de artikelen 10, 11 en 13 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie in de interpretatie dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet kan worden ingesteld tegen een inreisverbod.”

De Raad kan bijgevolg slechts besluiten dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet kan worden aangewend ten aanzien van een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod en dat de vordering in de mate dat ze betrekking heeft op deze beslissing dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens.

4.1. De Raad wijst er nogmaals op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij reeds van zijn vrijheid is beroofd met het oog op een gedwongen repatriëring naar zijn land van herkomst en dat wanneer hij een beroep doet op de gewone schorsingsprocedure een arrest van de Raad te laat dreigt te komen.

Het hoogdringende karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

4.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

4.3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het voorzichtigheidsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

“1.

Verzoeker opende een huwelijksdossier om te kunnen trouwen met mevr. [M.V.] [...]. Op 22.03.2021 werd zijn aanvraag geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand na een negatief advies van de procureur des Konings bij de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge. Verzoeker tekende beroep aan tegen de tussengekomen beslissing van de procureur des Konings dd. 19.04.2021. Deze zaak is gekend bij de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, K.22 Kamer onder rolnummer 21/1027/A. De rechtsdag in deze zaak is bepaald op 20.10.2022.

Met deze elementen hield verweerder totaal geen rekening. Verweerder veronachtzaamde de mogelijkheid dat verzoeker tijdig hoger beroep instelde bij de familierechtbank overeenkomstig art. 167, zesde lid oud BW. Het beroep voor de familierechtbank is alleszins ratione temporis ontvankelijk.

Voor de familierechtbank concludeerde verzoeker bovendien uitvoerig. De familierechtbank moet in dat opzicht ook rekening houden met de situatie zoals die is op het ogenblik dat de zaak door hem wordt behandeld en de rechter kan voorts rekening houden met motieven die niet in de weigeringsbeslissing zijn opgenomen.

3.

In dat opzicht is het voorzichtigheidsbeginsel geschonden, in die mate dat verweerder niet de uitspraak van de familierechtbank afwacht om al dan niet een bevel tot verlating van het grondgebied te betekenen aan verzoeker.

Dienvolgens kan deze grief leiden tot een nietigverklaring en moet de vordering tot schorsing in uiterste dringende noodzakelijkheid worden verleend aan verzoeker.”

4.3.1.2. De Raad kan slechts vaststellen dat uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt dat verweerder in aanmerking nam dat verzoeker initiatieven ontwikkelde om in het huwelijk te treden met een Belgische vrouw. Verweerder heeft in dit verband, op correcte gronden, duidelijk aangegeven dat verzoekers intentie om te huwen op zich geen aanleiding geeft tot de vaststelling dat hij een recht op verblijf heeft.

Er dient daarnaast op te worden gewezen dat in artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk is bepaald dat wanneer verweerder constateert dat een vreemdeling niet gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen en deze vreemdeling in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten hij, tenzij een meer voordelige bepaling in een internationaal verdrag van toepassing zou zijn, moet overgaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder diende deze bepaling te respecteren en het feit dat verzoeker een procedure bij de familierechtbank instelde, impliceert niet dat voormelde wetsbepaling heden niet van toepassing zou zijn.

Het eerste middel is niet ernstig.

4.3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij stelt het volgende:

“1.

De situatie in Togo is allerm minst veilig: verzoeker verwijst naar het rapport ter zake van het Swiss Refugee Council

“(…)

Repressionen und Gewaltanwendung gegen friedlich Protestierende und Demonstrierende durch staatliche Sicherheitskräfte. Gemäss verschiedener Berichte von Amnesty International wenden staatliche Sicherheitskräfte in Togo bei friedlichen Demonstrationen und Protesten von Personen, die in der Opposition aktiv sind oder sich regierungskritisch äussern oder betätigen, weiterhin repressive

Massnahmen und unverhältnismässige Gewalt an. So wurden in Yembour gemäss Amnesty International (12. April 2017) während Demonstrationen zwischen dem 12. und 17. März 2017 drei Schülerinnen und Schüler festgenommen und ins Zivilgefängnis von Dapaong gebracht. Sie wurden «schwerer Störungen der öffentlichen Ordnung» («troubles aggravés à l'ordre public») angeklagt und am 24. März 2017 bedingt aus der Haft entlassen.

Am 1. März 2017 berichtete Amnesty International von einer Demonstration am 28. Februar 2017 in Lomé wegen der gestiegenen Preise von Erdölzeugnissen. Die Demonstration sei so lange friedlich verlaufen, bis staatliche Sicherheitskräfte Gewalt - namentlich Schläge mit Stöcken und Seilen, Tränengas und Schüsse mit scharfer Munition - angewendet hätten, um die Menge zu zerstreuen. Eine Person wurde durch einen Schuss getötet und es gab mehrere Verletzte, einschliesslich mindestens einer Person, die Schussverletzungen erlitt. Am 1. März 2017 waren immer noch Armeefahrzeuge in den Strassen von Lomé sichtbar. Am 25. Februar 2017 wurden gemäss demselben Bericht mindestens zwei Personen während einer Demonstration verletzt, bei der die Wiedereröffnung des Radiosenders CityFM und des Fernsehsenders La Chaine du Futur gefordert wurden.

Im August 2016 verletzten Sicherheitskräfte gemäss Amnesty International (22. Februar 2017) während eines Protestes in Abobo-Zéglé mindestens zehn Personen. Sie benutzten Tränengas, Stockschläge und scharfe Munition. Der Protest richtete sich gegen Zwangsräumungen, um den Phosphatabbau zu ermöglichen. Laut derselben Quelle warfen Polizei- und Gendarmerieoffiziere im Januar 2016 während eines Protestes an der Universität Lomé mit Tränengaskanistern. Fünf Studentinnen und Studenten und drei Mitglieder der Sicherheitskräfte wurden verletzt. Gemäss einem weiteren Bericht von Amnesty International vom 24. Februar 2016 schossen Gendarmen und Soldaten am 25. März 2015 auf Protestierende in der Stadt Gle. Mindestens 30 Personen einschliesslich einer Frau und eines Kindes wurden verletzt.

Tote und Verletzte bei Protesten in Mango im November 2015, fünf Organisatoren bleiben Anfang 2017 inhaftiert. Amnesty International berichtete am 24. Februar 2016 von Demonstrationen in der Stadt Mango im November 2015 gegen die Einrichtung eines Naturschutzgebiets, bei denen Sicherheitskräfte sieben Personen töteten und mindestens 117 weitere verletzten, einschliesslich schwangerer Frauen und Kinder. Ein Polizist wurde am 26. November 2015 bei Zusammenstössen mit Protestierenden getötet, die Gewalt anwendeten, nachdem Sicherheitskräfte das Feuer auf friedlich Demonstrierende eröffnet hatten. Gemäss Amnesty International (22. Februar 2017) waren im Februar 2017 noch fünf Männer im Zusammenhang mit den Demonstrationen im November 2015 in Mango ohne Gerichtsverfahren in Haft. Möglicherweise blieben sie nur deshalb inhaftiert, weil sie für die Organisation des Protestes verantwortlich waren.

Festnahme von Protestierenden gegen Gewalt seitens der Sicherheitskräfte. Am 1. April 2016 wurden gemäss USDOS (3. März 2017) in Dapaong zwei Protestierende festgenommen, weil sie die Feiern zum Nationalfeiertag kritisierten und weil sie Gerechtigkeit für sieben im November 2015 während Zusammenstössen zwischen Sicherheitskräften und Protestierenden in Mango getötete Personen forderten. Laut Amnesty International (22. Februar 2017) handelte es sich um eine willkürliche Festnahme. Der eine der beiden, Zékaria Namoro, wurde während des Verhörs durch Gendarmen beschuldigt, Informationen über die Menschenrechtssituation in Mango an Journalisten, Diasporagruppen und Menschenrechtsorganisationen weitergegeben zu haben. Namoro und der zweite Protestierende, Adam ou Moussa, wurden der «Anstiftung zur Durchführung eines Verbrechens» angeklagt. Die Behörden nahmen im April 2016 gemäss USDOS (3. März 2017) ausserdem zwei weitere Protestierende fest und klagten sie wegen ordnungswidrigen Verhaltens, Widerstands gegen ihre Festnahme und Zerstörung von Gemeingut an. Alle vier Personen wurden am 6. September 2016 freigelassen.

Festnahme des Oppositionellen Kombate Garimbité im April 2017. Amnesty International berichtete am 12. April 2017 von der Festnahme von Kombate Garimbité, eines Vertreters der Oppositionspartei Alliance des démocrates pour le développement intégral (Allianz der Demokraten für eine uneingeschränkte Entwicklung - ADDI), am 4. April 2017. Er hatte sich während einer Elternversammlung in Yembour mit anderen Teilnehmenden gegen einen Vorschlag des Kantonschefs von Yembour ausgesprochen. Garimbité wurde wegen «schwerer Störungen der öffentlichen Ordnung» («troubles aggravés à l'ordre public») angeklagt. Die Behörden gaben an, er habe Schülerinnen und Schüler zu einer Demonstration angestachelt, was er jedoch verneinte, da er sich zum Zeitpunkt der Demonstration nicht in Yembour, sondern in Lomé aufgehalten habe. Er befand sich Mitte April weiterhin im Gefängnis von Dapaong ohne Zugang zu einer Anwältin oder einem Anwalt. Gegenüber Amnesty International erklärte er, er sei von den lokalen Behörden wegen seiner politischen Stellungnahmen bedroht und eingeschüchtert worden,

und er sei gezwungen worden, ein Protokoll von mehreren Seiten Länge zu unterzeichnen, ohne es gelesen zu haben.

Festnahme von Kao Atcholi, eines leitenden Mitglieds von ASVITTO, im August 2015. Amnesty International (24. Februar 2016) berichtete, am 20. August 2015 habe die Gendarmerie in Lomé willkürlich die drei Organisatoren eines Protestes gegen die steigenden Lebenshaltungskosten festgenommen, unter ihnen Kao Atcholi, ein Menschenrechtsaktivist und leitendes Mitglied des Vereins der Folteropfer in Togo (Association des victimes de la torture au Togo - ASVITTO). Sie wurden während drei Tagen festgehalten und ohne Anklage freigelassen.

(...)

Zie ook de diverse getuigenissen in het rapport. Het Hof van Justitie oordeelde bij arrest gewezen in Grote Kamer dd. 17.02.2009:

“(…)

Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

(...)

39 Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming

43 Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

- opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

- bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

(...)”

Verweerder diende alle relevante elementen na te gaan en te onderzoeken, zo onder meer de problemen in het land van herkomst.

Meer bepaald diende verweerder zich ervan te vergewissen dat verzoeker geen enkel risico, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar het land van herkomst.

Sterker nog, uit voormeld arrest van het Hof van Justitie kan niet anders dan worden afgeleid dat verzoeker niet noodzakelijk dient aan te tonen dat hij specifiek geviséerd wordt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden! Verzoeker kan dus zeer zeker volstaan te verwijzen naar de algemene situatie in het land en dient hiervoor geen persoonlijke bewijzen te leveren dat zijn leven in gevaar zou zijn of dat hijzelf specifiek geraakt zou worden door de situatie.

Het is toegelaten dat deze vervolgingen niet noodzakelijk dienen plaats te vinden, dat deze ook toekomstig kunnen zijn in die mate waarin ze steunen op een redelijke vrees op dergelijke vervolgingen.

Eveneens vreest verzoeker - gelet op de ver uiteen liggende hospitalen in Togo en moeilijk begaanbare wegen - dat hij bij een diabetestoeval niet tijdig zal kunnen verzorgd worden in het land van herkomst.

2.

Er is aldus een imminente dreiging dat art. 3 EVRM zal geschonden worden bij terugkeer naar Togo. Verweerder hield hiermee totaal geen rekening, ten onrechte."

4.3.2.2. Er dient te worden gesteld dat uit de motivering van de bestreden beslissingen duidelijk blijkt dat verweerder wel rekening hield met het feit dat een gedwongen verwijdering van verzoeker naar zijn herkomstland niet verenigbaar is met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM indien er elementen zouden zijn die erop wijzen dat hij in dat land dreigt te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verweerder heeft opgemerkt dat verzoeker weliswaar verklaarde omwille van politieke problemen in Togo naar België te zijn gekomen, doch dat hij in gebreke bleef om aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden bestaan die zouden toelaten aan te nemen dat hij zijn land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er dient daarnaast te worden opgemerkt dat de bestreden beslissingen pas werden genomen nadat de door verzoeker ingediende verzoeken om internationale bescherming waren afgewezen. Verzoeker had ruim de mogelijkheid om zijn voorgehouden problemen en de situatie in zijn land toe te lichten en een gespecialiseerde overheidsdienst kwam twee maal tot de vaststelling dat verzoekers relaas niet toelaat te oordelen dat hij enige nood aan een beschermingsstatus heeft.

De verwijzingen door verzoeker naar het optreden van de Togolese overheidsdiensten bij protestmanifestaties verscheidene jaren geleden en zijn theoretische beschouwingen laten de Raad ook niet toe te concluderen dat hij heden enig concreet gevaar zou lopen in Togo of dat verweerders beoordeling van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet deugdelijk zou zijn.

Verzoeker wijst er voorts op dat hij vreest dat hij bij een diabetestoeval niet tijdig zal kunnen worden verzorgd in Togo omdat de hospitalen ver van elkaar liggen en de wegen moeilijk begaanbaar zijn. Er moet evenwel worden geduoid dat uit het neergelegde administratief dossier blijkt dat de door verzoeker aangehaalde medische problematiek reeds werd onderzocht en dat een ambtenaar-geneesheer vaststelde dat verzoekers gezondheidsproblemen hem niet verhinderen om te reizen en dat de vereiste medische zorgen in zijn land van herkomst beschikbaar en toegankelijk zijn. Het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing die verweerder op grond van het advies van deze ambtenaar-geneesheer, nam, werd verworpen.

De bestreden beslissingen hebben ook niet tot gevolg dat verzoeker zich in een regio dient te vestigen waar ziekenhuizen moeilijk bereikbaar zijn, zodat zijn ongestaafde bewering, dat ziekenhuizen in Togo vaak ver van elkaar liggen en de wegen moeilijk begaanbaar zijn, niet dienstig is.

De Raad dient tevens op te merken dat verzoeker ook bij zijn verzoekschrift geen stukken voegt waaruit zou blijken dat hij nieuwe medische problemen heeft waardoor hij niet kan reizen of die niet deugdelijk kunnen worden behandeld in Togo.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

Het tweede middel is niet ernstig.

4.3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"Art. 8 EVRM is geschonden, verzoeker heeft een duurzame relatie met mevrouw [V.] opgebouwd in de loop der jaren en wil dat nu bestendigd zien in de vorm van een huwelijk met haar.

Het feit dat verzoeker niet over verblijfspapieren beschikt, is geen geldige reden om het huwelijk te weigeren. Daaruit vloeit immers niet voort dat partijen niet de intentie hebben een duurzame levensgemeenschap op te bouwen!

"Het illegaal verblijf en de activiteit als prostitué kunnen op zich niet ertoe leiden dat aan de eisers het recht om te huwen wordt ontzegd. Daartoe is vereist dat het vaststaat dat de intentie van minstens een

van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel. De conclusie is dat, indien objectief gezien het risico bestaat dat de intenties van eiseres niet oprecht zijn, echter evenmin met zekerheid vaststaat dat haar intentie kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap.

Rekening houdend met het feit dat het recht om een huwelijk aan te gaan een grondrecht is, is er bijgevolg geen reden om de voltrekking van het huwelijk te weigeren. Ten slotte kan worden vermeld dat het tenietdoen van de weigering niet onmiddellijk een duurzaam verblijfsrecht aan eiseres verschaft.”

“Hoewel het feit dat een van de partijen in illegaal verblijf is en dus verblijfsrechtelijk voordeel kan halen uit het huwelijk, de premisse vormt voor de controle van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de oprechtheid van het voorgenomen huwelijk, is het op basis van andere elementen dat hij zijn beslissing zal baseren. Hoewel er op het eerste gezicht zorgwekkende elementen aanwezig zijn in het dossier, lijken deze, in het algemeen genomen, onvoldoende om met zekerheid te stellen dat partijen geen manifeste wil zouden hebben om een duurzame levensgemeenschap te stichten. (Art. 146 bis en 167, lid 1 BW).”

Er worden daarnaast geen andere elementen aangehaald waaruit een afwezigheid van hun eerlijkheid zou blijken.

“Noch het illegale verblijf van de toekomstige echtgenote, noch de moeilijkheden van een echtgenoot om zich uit te drukken in het Frans, noch het leeftijdsverschil tussen de partijen, noch de duur van de vorige huwelijken van een van de toekomstige echtgenoten vormen afdoende gegevens om de weigering het huwelijk te voltrekken te verantwoorden, aangezien is bewezen dat de eisers sinds verscheidene maanden samenwonen.”

“Het illegaal verblijf is geen reden tot weigering van een huwelijk.

De wettelijke omschrijving van een (verboden) schijnhuwelijk, zoals vervat in art. 146bis B.W., dient dubbel restrictief te worden opgevat. Ten eerste moet de intentie van minstens één van de betrokkenen uitsluitend (“enkel”) gericht zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Ten tweede moet het ontbreken van de intentie om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen manifest (“kennelijk”) zijn. Zowel de ambtenaar van de burgerlijke stand als de rechter dienen dit dus marginaal te toetsen. Elke vorm van twijfel dient dan ook in het voordeel van de betrokkenen te worden uitgelegd.”

2.

Art. 8 EVRM beschermt net deze duurzame levensgemeenschap die mensen wensen op te bouwen. Art. 8 EVRM geldt namelijk net zo goed voor (in casu op dit moment nog) feitelijk samenwonenden als gehuwden. Reeds uit het arrest-Marckx bleek dat het familieleven niet langer beperkt kon zijn tot huwelijkse relaties. Naast gehuwden, genieten thans ook wettelijke en feitelijke samenwonende partners bescherming onder artikel 8 EVRM.

Dienvolgens kan deze grief leiden tot een nietigverklaring en moet de vordering tot schorsing in uiterste dringende noodzakelijkheid worden verleend aan verzoeker.”

4.3.3.2. De Raad merkt op de bestreden beslissingen betrekking hebben op verzoekers verblijfsrechtelijke situatie en het geen beslissingen zijn waarbij hem wordt geweigerd enig voorgenomen huwelijk te voltrekken. Verzoekers kritiek is dan ook niet dienstig in de mate dat deze erop is gericht aan te tonen dat onterecht werd beslist dat zijn voorgenomen huwelijk met M.V., een eenentwintig jaar oudere Belgische vrouw, niet kon worden voltrokken.

Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat er een einde wordt gesteld aan enig bestaand recht op verblijf van verzoeker, zodat bezwaarlijk kan worden voorgehouden dat deze beslissingen moeten worden beschouwd als een inmenging in zijn privé- of gezinsleven in België. Uit artikel 8 van het EVRM kan ook geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Daargelaten de vraag of de relatie die verzoeker heeft met mevrouw M.V. aanleiding kan geven tot de vaststelling dat er enig gezinsleven bestaat, moet ook worden opgemerkt dat verweerder terecht heeft gemotiveerd dat de

bestreden beslissingen geen beëindiging van een dergelijk gezinsleven impliceren. Verweerder heeft immers op goede gronden aangegeven dat mevrouw M.V. verzoeker in zijn land van herkomst kan vervoegen. Hierbij moet worden benadrukt dat wanneer twee personen die afkomstig zijn uit verschillende landen een gezinsleven willen opstarten of verderzetten in regel één van hen het land van oorsprong zal dienen te verlaten. Er blijkt niet dat mevrouw M.V., van wie kan worden aangenomen dat zij, gelet op haar leeftijd, geen professionele verplichtingen meer heeft, om enigerlei reden niet in staat zou zijn om met verzoeker een gezin te vormen buiten België. Uit de loutere omstandigheid dat hij gedurende een aantal jaar tijdens een illegaal verblijf bepaalde banden in België heeft ontwikkeld, kan verzoeker geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf of bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM afleiden (zie in deze zin EHRM 5 september 2000 nr. 44328/98, Solomon/Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie/Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstantinov/Nederland en EHRM 8 april 2008 nr. 21878/06 Nyanzi/Verenigd Koninkrijk, par 77). Op basis van de aan de Raad voorgelegde stukken en de door verzoeker ontwikkelde argumentatie kan in ieder geval niet worden besloten dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat hij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens neemt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

Het derde middel is niet ernstig.

4.3.4.1. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Ter staving van zijn standpunt geeft hij de volgende toelichting:

“1.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld. Het dient vastgesteld te worden dat verzoeker reeds jaren in België verblijft zonder legaal verblijf, en het wenselijk voorkomt dat verzoeker legaal verblijf te verlenen, zodat hij het nodige kan doen teneinde eigen inkomsten te verwerven en zijn bijdrage aan de Belgische maatschappij kan leveren.

2.

Hiermee dient ten volle rekening gehouden te worden. Het geheel van alle elementen in alle redelijkheid dient te worden beschouwd als zijnde voldoende grond voor regularisatie. Nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen. Het is immers zo dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden.

Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat om dezelfde redenen als hogervermeld de hier bestreden beslissingen ook dienen geschorst te worden aangezien anders een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt voor verzoeker.”

4.3.4.2. Het gegeven dat verzoeker reeds jaren illegaal in het België verblijft, wat een misdrijf is, en hij van oordeel is dat hij hierdoor, en omwille van “andere elementen”, tot een verblijf in het Rijk dient te worden gemachtigd, laat de Raad niet toe te oordelen dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

In zoverre verzoeker lijkt te willen uiteenzetten dat er redenen zijn om zijn verblijfsrechtelijke situatie te “regulariseren” en verweerder niet afdoende heeft uiteengezet waarom hem toch geen verblijfsmachtiging wordt toegestaan, kan het volstaan aan te geven dat de bestreden beslissingen geen antwoord vormen op enige vraag om hem een verblijfsmachtiging toe te staan.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het vierde middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

G. DE BOECK